

DEMENTIE

ODV - Rbdomantie Center – Zwijndrecht – België

7-2-2003

Arnold Ysewijn medium

op geluids-CD opgenomen door Patrik Niels
woordelijk op schrift gesteld door Vera Moens

Inhoud

- 1 "Dementie"
  - 2 Vraag 1: "Vanaf welke leeftijd?"
  - 3 Vraag 2: "Terugkeer naar vorige fasen in het leven"
  - 4 Vraag 3: "Welke raad geven aan familieleden?"
  - 5 Vraag 4: "Kan de geest vroegere ervaringen terug oppikken?"
  - 6 Vraag 5: "Snelle celveroudering van het lichaam"
  - 7 Vraag 6: "Het leven van een demente of oudere rekken"
  - 8 Vraag 7: "Zit palliatieve zorg in de goede richting?"
  - 9 Vraag 8: "Mediteren rond licht"
  - 10 Meditatie
-

I/ Goedenavond beminde vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik er u op attent maken dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend noch onfeilbaar zijn en dat wij het op prijs stellen dat u over het gebrachte zelf nadenkt en een eigen mening vormt. Mag ik u vragen welk onderwerp u vanavond voorzien had? 't Onderwerp is "*dementie*", broeder.

Wanneer we voor de mens dementie bekijken, dan moeten we eigenlijk vaststellen dat het probleem van deze situatie voor de personen rondom de persoon die aan deze – en ik mag het niet als dusdanig een ziekte noemen; het is meer een technisch mankement – lijdt, dat het voor de personen rond degenen die deze dementie ondergaan, veel erger is en moeilijker mee om te gaan dan de persoon in kwestie zelf. Want, wat is eigenlijk dementie? Dementie is wanneer een persoon bepaalde signalen krijgt en deze niet meer direct kan verwerken, er niet meer direct op kan reageren en gewoon ten opzichte van de signalen die binnenkomen een totaal ander reactiepatroon vertoont dan hetgeen men zou kunnen verwachten van de binnenkomende signalen. Wat er technisch gebeurt, kan misschien heel simpel uitgelegd worden : het ene deel van de hersenen dat de signalen waarneemt, heeft niet meer de mogelijkheid om via de hersenstam het reactiedeel van de hersenen te bereiken waardoor de persoon in kwestie dus niet normaal iets waarneemt. Het is zo dat in verschillende stadia er soms nog heldere momenten zijn. Op het ogenblik dat de mens die heldere momenten heeft, is het voor hem heel zwaar omdat hij dan beseft dat veel aan hem is voorbijgegaan waar hij plots geen weet van heeft. Anderzijds zien we dat wanneer een mens in een toestand verkeert van slechte hersenfunctie, hij naar de buitenwereld zich nogal eens dikwijls kwaad gaat opstellen, nogal eens dikwijls soms agressiviteit gaat vertonen. Dit komt gewoon omdat de persoon in kwestie eigenlijk niet meer beseft, niet meer kan inschatten waarom de omgeving hem bepaalde zaken laat doen, waarom er bepaalde handelingen gebeuren. En waarom eigenlijk niemand doet wat hij of zij in wezen vraagt of verlangt. Want hier ook krijgt ge in omgekeerde zin een verkeerde reactie : vanuit het stoffelijk denken gaat de persoon overtuigd zijn dat hij of zij bepaalde signalen naar de mensen rondom hem of haar gegeven heeft of hebben en dit is niet gebeurd. Daardoor ontstaat er een geestelijke verwarring, als het ware, en zien we dat bij dementie nogal eens dikwijls kwaadheid en zo verder kan optreden. Nu moeten we zeggen dat in het merendeel van de gevallen dementie gekoppeld is aan een

verouderingsproces. En dan zou ik even het stoffelijke willen verlaten en het in een breder perspectief trekken. Wanneer we zien dat de mens ouder wordt, dan zien we ook dat bepaalde toestanden, bepaalde functies, als het ware langzaam maar zeker wijzigen. Het is, als het ware, of het lichaam bereidt zich voor om terug een opsplitsing te maken tussen het stoffelijke en het geestelijke. We zien dikwijls dat door bepaalde tekorten soms – en dit kan ontstaan door intoxicatie, dit kan ontstaan door medicatie, dit kan ontstaan gewoon door voeding – dat bepaalde celhernieuwingen niet meer plaatsvinden en dat wat de algemene lijn is dat de mens aanvaardt als normaal functioneren, niet meer gehaald wordt. Dit wil echter nog niet zeggen dat we reeds aan dementie toe zijn. Het is alleen een achteruitgang van mogelijkheden. Wanneer de mens in dat stadium gekomen is, kan het zijn dat er wanneer hij op geestelijk terrein redelijk wat heeft ontwikkeld, er een soort rust- en bezinningsperiode ontstaat. Deze periode kan dan voor de geest zeer waardevol zijn omdat vanuit een minder opdringerig lichaam gemakkelijker nieuwe emoties, nieuwe waarden kunnen vastgesteld worden. Ook kan vanuit deze toestand een overschouwen, overdenken komen van het leven en hetgeen wat dit voor de geest, als het ware, heeft bijeengebracht. Wanneer echter de hersenen zo slecht gaan werken dat er zaken optreden zoals dementie – maar er kunnen ook nog andere stoornissen zijn die redelijk ingrijpend zijn – we kunnen zien gewoon naar seniliteit, we kunnen ook verder afwijkingen krijgen zoals “Parkinson”, enzovoort. Verder kunnen we zien dat bepaalde scleroses optreden. Al deze zaken zorgen ervoor dat ofwel de geest gewoonweg de mogelijkheid krijgt van zich van het lichaam, als het ware, te distantiëren en dan zien we dikwijls dat de geest in de laatste periodes van het leven van dat stofleven gebruik maakt om, als het ware, meermaals uit te treden en zo, als het ware, zijn leven dat achter de rug is reeds een vorm van validatie te geven en in de geest nog bijscholing, als het ware, te ondergaan.

Wanneer we het vanuit onze zijde bekijken en wanneer we kijken naar de mens die langzaam maar zeker dementeert, dan moeten we zeggen: voor onszelf is dit geen erge zaak. Je moet het u zo voorstellen, het klinkt misschien hard in jullie ogen of oren, maar stel u voor : u rijdt ergens met de wagen naartoe; u hebt op een bepaald ogenblik een platte band; u kunt niet meer verder; de chauffeur stapt uit, laat de wagen achter en gaat gewoon verder naar de plaats waar hij of zij moest zijn; denkt u dan dat de wagen zich druk maakt dat de chauffeur verder te voet gaat? Neen, want de wagen functioneert gewoon niet als hij niet bestuurd wordt. En zo kun je dit ook een beetje bekijken wanneer we zien dat de mens die op bepaald ogenblik geen goede wisselwerking niet meer heeft, enerzijds dus scheikundig in zijn hersencellen en anderzijds de wisselwerking die mogelijk nog zou moeten zijn tussen zijn bevoertuiger, de geest, en die scheikunde die de hersenen uitmaken. In wezen gaat de geest dan kijken : wat is er nog mogelijk? Je kunt natuurlijk ook hebben dat bepaalde geesten helemaal er, bij wijze van spreken, geen boodschap aan hebben en toch trachten van het lichaam zo lang mogelijk te behouden omdat zij, als het ware, niet wensen het lichaam los te laten. Dit kan velerlei redenen hebben. Maar wanneer de persoon in kwestie voldoende ver staat in zijn geestelijke ontwikkeling zal dit een periode zijn die gebruikt wordt om nog lering op te doen en dan uiteindelijk, in veel gevallen, op een redelijk zachte manier dit lichaam los te laten. Veroudering, lieve mensen, is eigenlijk niet zo'n ernstige kwaal dan in uw maatschappij dit naar voor wordt geschoven. Het is natuurlijk fysiek niet zo aangenaam dat het lichaam, op verschillende plaatsen, misschien wat minder goed functioneert. Maar het is nu eenmaal zo dat alle biologische leven éénmaal stopt. En dan is het grote voordeel te beseffen dat je als mens meer zijt als dat hoopje cellen, dat hoopje scheikunde, dat op deze aarde rondloopt. Dat je uw eigen geest bezit en dat wat betreft het leven, het bestaan, dat dat eigenlijk oneindig is. En wanneer je er dan kunt toe komen van, wanneer je opmerkt : het gaat zo goed niet meer, dit te aanvaarden, daar geen verzet tegen te plegen, eventueel natuurlijk u de juiste verzorging te geven – het wil niet zeggen, omdat je ouder wordt, dat je u eventueel niet meer zou moeten

verzorgen – verre van. Het kan best zijn dat je de beste verzorging u kunt geven die je maar kunt dromen. Maar steeds weer beseffende dat je dit doet binnen de mogelijkheden die je nog hebt in dat voertuig. Wanneer je dat kunt, zal er voor de ouder wordende mens een rust optreden waardoor hij veel gemakkelijker alle kwaaltjes die ontstaan omdat de techniek van het lichaam als het ware vermindert, deze kwaaltjes als het ware kunnen aanvaarden en er zelfs mee leven, en langs de andere kant nieuwe zaken als oudere mens vaststellen, ontdekken, daar waarde aan geven zodat zelfs iemand die op hoge leeftijd is en misschien voor de buitenwereld en voor deze huidige maatschappij geen waarde meer heeft, buiten misschien nog de verzorgingswaarde – waar uw medische industrie, om het zo mooi uit te drukken, op draait – heeft; maar voor de rest, voor de maatschappij, niet meer het rendement heeft dat ervan verwacht wordt, toch voor zichzelf voor de bevoertuiging een zeer waardevolle periode kan doormaken. En dat is heel belangrijk dit te beseffen. Daarom, bekijk niet direct iemand die ouder is als: och, die arme sukkelaar die daar zit of loopt; bekijk het eerder als zijnde de mens die effectief beperkt over misschien, op bepaalde momenten, betere inzichten kan beschikken dan de jonge mens, die gedreven wordt door het leven, soms nog aan heel veel voorbijgaat. En wat in uw maatschappij soms wel eens vergeten wordt, is dat die oude mens in vele gevallen een levenservaring kan hebben en die levenservaring waardevol kan zijn voor de generaties die er achter komen. Daar wordt nogal eens dikwijls aan voorbijgegaan, zeker in de huidige maatschappij. Nochtans kunnen we er van op aan dat het oude verzorgingssysteem, zoals het op het ogenblik nog draait, ook zijn beste tijd heeft gehad. Wanneer we naar de toekomst kijken zullen we zien dat het, als het ware, stockeren van de oudjes, in afwachting van de eventuele begrafenis en zo verder, dat dit naar de toekomstige tijd, langzaam maar zeker, afgebouwd zal worden. Waarom? Omdat dit systeem, met alle achterliggende gedachten toen men daar aan begon, eigenlijk zichzelf uit de markt heeft geprijsd. Het is een systeem dat enerzijds eigenlijk onmenselijk is, anderzijds ook voor een maatschappij ondraaglijk wordt. Wanneer de maatschappij niet meer kan instaan voor zijn eigen ouderlingen, door gewoon deze te kunnen opvangen binnen de leefomgeving waar de personen steeds hebben verbleven, dan is er eigenlijk iets goed fout. Het ganse maatschappelijke beeld zoals het nu is met zijn structuur: iedereen moet werken, veel werken want de consumptie moet nog draaien, heeft gemaakt dat de mens die niet past binnen dit consumptieapparaat eigenlijk aan kant gezet werd. Men heeft dan wel gaan kijken in hoever die aan kant gezette persoon toch weer voor dat consumptieapparaat rendabel kon zijn. Maar gezien de evolutie, de tendensen, die zich nu aan het ontwikkelen zijn, zul je opmerken dat dit geen haalbare kaart meer is en dat, langzaam maar zeker, deze zaken gewoon als kaartenhuisjes in elkaar storten. Niet alleen de verzorgingsmaatschappij, op het terrein van ouderlingen, maar de ganse verzorgingsmaatschappij is aan een grote verandering toe omdat de consumptiemaatschappij ook aan verandering toe is. De tijd dat men in deze wereld maar kon produceren en blijven produceren omdat men er geld aan kon verdienen, is voorbij. Langzaam maar zeker groeit meer en meer het bewustzijn dat wanneer men, als men jong is, nog een goede oude dag wilt kennen, men nu moet ingrijpen en moet voorkomen dat we binnen dit en 50 jaar leven op een giftige aarde, een onbewoonbare aarde, waar we van 's morgens tot 's avonds, bij wijze van spreken, met zuurstof moeten rondlopen en beschermkledij, want dat het anders geen haalbare kaart is. Nu, in wezen kunnen we zeggen dat door de gebeurtenissen die in de komende jaren gaan plaatsgrijpen, dit wel niet zover gaat komen. Gans het model zoals we kennen, wijzigt. Daardoor zal het, in wezen, voor de ouderen ook beter worden. Misschien in de overgangperiode een klein beetje moeilijk, maar in zijn geheel zal het beteren omdat de mens weer gaat beseffen welke zijn verantwoordelijkheden zijn. En in vele gevallen, en dit klinkt misschien raar in jullie oren, zal men blij zijn dat men de oudere heeft omdat deze nog over noodzakelijke kennis beschikt om in vele gevallen een normaal overleven mogelijk te maken. En wanneer we daar dan de

oudere mens in plaatsen die een beetje dementeert, dan zul je zien dat de maatschappij dat ook wel weer op een redelijker manier als de huidige, weg mee zal weten. Op het ogenblik is het zo dat wanneer de ouderling niet past in het systeem, we een heel apotheek van middelen hebben om deze toch braaf te houden, om deze toch kalm te houden, om deze toch te doen slapen. Desnoods om hem te doen eten, desnoods om hem naar toilet te doen gaan; voor alles beschikken we over een pilletje, vergetende dat door dit te doen, we heel veel kwalen versterken, we ervoor zorgen dat eigenlijk de achteruitgang van de persoon in kwestie sneller gaat en dat we, langzaam maar zeker, ook de goede kanten eveneens met deze therapieën, met deze toepassingen, als het ware, afbreken. Maar ook hier weer, en dit klinkt misschien cru in uw oren, telt het rendement. Wanneer iemand dagelijks een halve apotheek neemt, is dit interessant voor de consumptie: zoveel banen meer, zoveel verdiensten meer. Wanneer het dikwijls beter zou zijn dat men de oude mens gewoon een zachte kruidenthee zou geven, en voor het slapengaan gewoon wat meer rust zou gunnen. Maar dat past niet in ons systeem. Want wij hebben glijdende werktijden; wij hebben verlofdagen; wij hebben zo en zo onze functie ingevuld en het is de oude persoon die zich maar moet aanpassen aan het modern functioneel apparaat. Je kunt toch niet verlangen dat wanneer je oud bent en je bent ziek, dat men u dag en nacht, als het ware, zou verzorgen. Enkele pilletjes zijn meestal voldoende en dan slaap je wel tot 's morgens de dienst begint. Begrijpelijk wanneer je zoveel mensen te samen steekt. De vraag alleen is: zijn we niet iets vergeten? Hebben we niet iets over het hoofd gezien? En zolang we jong zijn, zolang we er zelf niet aan toe zijn hulp te moeten krijgen van anderen, ach dan is dat waarschijnlijk in de ogen allemaal nog wel aanvaardbaar. En zullen we voor onszelf nog wel hier en daar een theorie opzetten van hoe goed het toch is. In de grond van ons wezen weten we dat het ganse systeem zoals we op het ogenblik mee bezig zijn, eigenlijk niet kan; dat we eigenlijk vergeten dat wij mensen onder mekaar zijn en dat we eigenlijk verantwoordelijk voor elkaar zijn.. Maar ja, misschien in de tijd dat ik op de aarde leefde, was ik nog zo naïef van dat te denken. Langs de andere kant van wanneer ik het nu beschouw, en ik kan zo'n beetje naar de toekomst toe de evolutie inschatten, dan denk ik dat hetgeen ik u hier vanavond gebracht heb niet zo ver naast de waarheid zal zijn.

Ik hoop dat ik niet te veel op zere tenen heb getrapt. Maar zo bezie ik de situatie eenmaal. Zo bezie ik hoe uw maatschappij eigenlijk staat tegenover zijn ouderen die in feite, in zeer vele gevallen, het meest waardevolle zijn en dat wordt maar al eens snel vergeten.

Mag ik vragen, beminde vrienden, heb je hier vragen over. ... stilte ...

Ik zou zeggen, iedereen is hier precies aan het proberen uit te testen hoe dementie functioneert. Moet je nog niet doen. Als het zo ver is, dan zul je dat wel opmerken.

2/ (Vraag 1) "Mag ik iets vragen, broeder? Vanaf welke leeftijd ongeveer kunnen die factoren optreden? Het is misschien een rare vraag, hoor."

Dat is puur individueel. Normaal gesproken kunnen we zeggen dat wanneer we een mensenleven, als het ware, indelen in een paar periodes en als we dan bekijken dat vanaf een leeftijd, laat ons zeggen van ongeveer 70 jaar, we werkelijk voor de huidige mens in de oude periode zitten. Dan zou je kunnen zeggen, in normale gevallen, zal zich dat niet voordoen voor die leeftijd; uitzonderingen daargelaten. Er zijn zeker gevallen gekend waarvan personen reeds de eerste tekenen van dementie toonden op een leeftijd van om en bij de 40 jaar. Je moet er rekening mee houden dat, maar ik bedoel hier geen aanwezigen hoor, (gelach) neem mij niet kwalijk maar ik tracht gewoon een juiste indicatie te geven. Natuurlijk,

wanneer dat bepaalde personen zich dat op hun nek willen trekken, wie ben ik dan om te zeggen : ge bent fout. Maar dat was zeker de bedoeling niet.

Nee, wanneer we bekijken, zien we dat dementie zelf in vele gevallen een aangeboren fenomeen kan zijn, waardoor dat we krijgen dat door veroudering van bepaalde hersencellen die de communicatie, ik wil niet te technisch gaan, maar dus elke hersencel, als het ware, geeft een soort communicatie door. Op bepaald ogenblik begint daar iets fout te lopen. Dat kan dus, zoals ik zeg, vanuit een erfelijke stimulans zijn. Deze erfelijke stimulans kan in gang gaan door bepaalde toxines, door bepaalde in uw moderne maatschappij ook, eh..., storingsvelden op gebied van eh... magnetisme. We zullen opmerken dat door het frequenter gebruik van alle mogelijke golven voor communicatie, dat we zullen zien, binnen dit en enkele jaren, dat er een toename zal zijn van problemen met hersenfunctie. Dit is heel normaal te verklaren omdat de velden die op het ogenblik gebruikt worden, en neem mij niet kwalijk, jullie systemen van zogezegde supertechnologie, mobiele telefonie, of hoe dat jullie dat noemen, zijn eigenlijk zeer eh...technisch onvolmaakte en in wezen zeer agressieve systemen. De mens denkt wel dat hij, wat betreft techniek heel ver staat. In feite ben je in een speeltuin bezig en besef je niet welk of wat die speeltuigen uiteindelijk aan invloed hebben op uw fysiek lichaam. De velden van uw elektriciteit, bijvoorbeeld, ook de velden van uw mobieltjes, of hoe noemt men het hier, GSM systemen, eh... zijn voor de mens schadelijk. Waarom? Ze zijn van zulke origine dat zij storend kunnen optreden ten opzichte van de hersenneuronen. Maar die zijn nog meer van die plezierige eh...zaken, bijvoorbeeld zeer veel veiligheidssystemen van winkels en zo verder, veroorzaken ook schade. Dat wil zeggen dat wanneer je, spijtig voor de dames hier aanwezig, maar heel veel gaat shoppen in winkelcentra waar elke winkel voorzien is van een detectiesysteem, als het functioneert, waar je doorloopt wanneer je binnenkomt en buitengaat, die systemen werken in op uw celfunctie maar ook op uw celfunctie en vooral het neuronensysteem van uw hersenen. Wat ik hier vertel is niet ongekend maar de wetenschap kan het niet verklaren en dus is het wetenschappelijk nog niet aanvaardbaar en zwijgt men er liever over. Maar juist door de enorme toename van al deze velden, om het zo te zeggen, al deze energieën, plus de vervuiling die optreedt rondom u, kun je er van op aan dat zaken zoals dementie, maar ook zaken zoals multiple sclerose, ook andere scleroses, dat zaken zoals bvb eh...arthritis, zelfs bepaalde reuma's, die puur daarvan veroorzaakt worden. Het zal nog zeker een kleine 30 à 50 jaar duren eer men in deze medische wereld, zoals hij nu gestructureerd is, dit zal willen aanvaarden en onderkennen. En men zal dit enkel maar aanvaarden en onderkennen omdat men zal opmerken dat in die periode de consumptie van de mens naar die industrie enorm zal afnemen. We zullen ook zien dat de mens dan al meer teruggaat naar natuurlijke zaken, zich de rug toekeert van de huidige farmaceutische industrie en terug op zoek zal gaan, waar het mogelijk is, naar natuurlijke middelen. Deze splitsing zal zich volledig doorzetten en natuurlijk, degenen die op het ogenblik heel weelderig in deze industrie kunnen leven, laten niet graag hun inkomen gaan en dan ga je zien dat, ondanks alles, men toch op zoek gaat naar de mogelijkheden, en liefst voor hun nog wetenschappelijk bewijsbaar, van hoe die natuurlijke zaken, hoe bijvoorbeeld homeopathie en zo verder, hoe accupunctuur enzovoort, op het menselijk lichaam inwerkt. En hoe ook deze zaken kunnen voorkomen dat dus de mens geestelijk achteruit gaat, stoffelijk geestelijk, bedoel niet de bevoertuiger maar ik bedoel wel de stof, wanneer we op het ogenblik al weten dat je met bepaalde homeopathische middelen, en dit is gekend maar dit wordt zoveel mogelijk, als het ware, onderdrukt, maar met bepaalde homeopathische middelen zijn we in staat reeds van dementie en zo verder, zeer sterk af te remmen, zelfs een halt toe te roepen en tot op hoge ouderdom de mens goed te houden. Dit slaag of daar slaagt men niet in op het ogenblik, met alle farmaceutische middelen die men op het ogenblik bezit. Hoe komt dat? De reden is heel simpel gezien ik van in het begin gezegd heb dat de dementie bij de mens veroorzaakt wordt doordat er een niet-doorgave is bij de hersenen, de

hersencellen dus als het ware blokkeren, krijg je doordat je bepaalde homeopathische extracten toedient, dat deze blokkeringen door het eigen lichaam worden, als het ware, opgeheven of omzeild, omdat de stoffen hier de juiste reactiepatronen, de juiste kenmerken geven, of blauwdruk als het ware, naar uw hersenen toe.; waar men dit probeert met gewone scheikundige zaken, dat we krijgen dat de hersenen juist zich daartegen gaan afzetten en dat we zien dat in vele gevallen, na korte tijd in plaats van een ernstige verbetering een ernstige achteruitgang optreedt. Niet noodzakelijk in eerste instantie ten opzichte van de dementie maar ten opzichte van andere hersenfuncties en wanneer we dit dan allemaal gaan samenbrengen, dan zien we dat er een zeer sterke verslechtering kan zijn van de gezondheidstoestand van de oudere persoon. Dit was een beetje de medische kant. Mag ik vragen aan jullie of dat je al vragen hebt. Of is het allemaal zo duidelijk?

3/ (Vraag 2) “k Heb nog een vraagske. Je ziet bij meerdere dementerenden dat ze teruggaan in hun leven en hun tijd naar bepaalde levensfases. Heeft dat te maken met het evalueren van hun leven dan of is dat, staat het daar geheel los van?”

Nee, dat heeft niets te maken met evalueren van hun leven. Zij gaan tijdens de dementie terug naar het verleden omdat, en dat heb ik daarjuist nog genoemd, een deel van de hersenen blokkeert. Zij ontvangen geen nieuwe signalen. Anderzijds, deel 2 van de hersenen dat de reactie moet geven, gaat ook achteruit, geeft enerzijds geen reactie maar kan in vele gevallen, wanneer bepaalde sectoren in de hersenen ook weer uitvallen, heel moeilijk in dat verleden terug verbindingen leggen. Dat wil zeggen dat de ouderling op een bepaald moment denkt van: ik ben, laat ons zeggen 13-14 jaar, gaat zich volgens de opgeslagen gegevens die de hersenen nog kunnen bereiken, gedragen als 13-14jarigen. Wendt die persoon terug naar zijn reële leeftijd, kan dit soms zeer moeilijk zijn om die periode in de hersenen terug te overbruggen omdat er werkelijk op dat moment bepaalde, ik zou kunnen zeggen, stamcellen van de hersenen uitgeschakeld zijn. De bruggen, als het ware, tussen de cellen worden op dat moment niet gemaakt en het wordt voor de persoon onder een snelle, normale reactieconditie onmogelijk om dat te doen. De hersenfunctie kan verder gaan maar via, ik zou bijna zeggen, binnenwegen kan men dan terugkomen tot op een bepaald punt dat men zijn eigen leeftijd terug beseft. Wanneer men echter al zover is dat deze fenomenen zich voordoen, wordt de kans steeds kleiner, na herhaling van die fenomenen, dat de dementerende persoon nog echt, als het ware, bij volle bewustzijn komt. Dit wordt per keer moeilijker. De heldere momenten zullen waarschijnlijk, langzaam maar zeker, volledig verdwijnen. En dan kun je krijgen, om even verder te gaan op uw vraag, dat wanneer de hersenen volledig, als het ware, de onderlinge signalisatie niet meer kunnen handhaven, als het ware, dat alles in mekaar vloeit, op dat ogenblik kan het zijn dat de geest van de persoon een evenwicht krijgt en dat er bepaalde visualisaties voor de oude persoon kunnen optreden die dan, omdat de geest de mogelijkheid heeft van via het bespelen, als het ware, van bepaalde energetische banen en fijnstoffelijke zaken van het lichaam, het signaal kan geven van : kijk, het is precies of ik herinner mij iets, en zo verder. Maar wanneer je op dat stadium aankomt, dan kun je er van op aan dat in vele gevallen de geest voorbereiding doet om dus het lichaam te verlaten. Meestal zal dat niet langer duren als ongeveer een 30 dagen. Dit wil niet zeggen dat bij een dementerende persoon dit in het beginstadia zeker zo zal zijn. Dit zijn evolutiefases. En nogmaals, ik wil er op benadrukken dat ge niet bij dementie kunt zeggen: er is een vaste lijn in te trekken. Dementie is geen ziekte. Dementie wordt niet veroorzaakt door een virus, door een bacterie. Dementie wordt gewoon veroorzaakt doordat het lichaam een ouderdom krijgt waardoor het niet meer in staat is van zijn hersencellen normaal, als het ware, te onderhouden. En de leeftijd, als het ware, speelt hier weinig rol. Want, zoals ik gezegd heb, bij uitzonderlijke gevallen kan dit al zeer jong optreden. Dat het zeer jong optreedt, hangt

gewoon af van: wat is er genetisch bepaald en vanuit die genetica de signalen die gegeven worden. En daarmee kun je hebben dat het soms vroeg begint. Anderzijds door intoxicatie bijvoorbeeld, één van de zaken waar dat op deze moment, en dat kan ik gerust zeggen, hier verklap ik geen groot geheim mee, één van de bronnen van dementie bij ouderen hier in het Westen is terug te voeren tot de kernproeven die gevoerd zijn einde de jaren '50, begin '60, in de ruimte. Dus men heeft in die periode zeer veel bovengrondse kernproeven gedaan. De mensen die toen reeds, die nu als het ware naar de oudere generatie toegaan of zijn, die zijn in die periode meestal onderworpen geweest aan heel lichte uitval van radioactiviteit. Men nam het in die tijd nog heus niet zo zwaar op als nu; men stoorde zich daar weinig aan. Deze kernproeven die toen gebeurd zijn bovengronds, veroorzaken nu dat in bepaalde gevallen cellen zich niet meer of verkeerd gaan regenereren met als gevolg dat er dus bepaalde aftakelingen en, onder andere dementie, ontstaat. Ook vele andere ziekten die op het ogenblik op deze wereld aanwezig zijn, kunnen we terugplaatsen tot de periode van de vele kernexplosies die toen gebeurd zijn. En we moeten eerlijk zijn. Het is zogoed in Rusland, Amerika als Frankrijk geweest die deze proeven gedaan hebben. Dus het is eigenlijk eerlijk verdeeld over deze ganse wereld.

4/ (Vraag 3) “Broeder, hoe kun je best raad geven aan familieleden om om te gaan met een dement iemand?”

De beste raad die ik u kan geven, is van: tracht gewoon te aanvaarden dat de persoon zo is. Ga er niet tegen in verweer. Ik kan aannemen dat in vele gevallen het soms moeilijk zal zijn wanneer een demente persoon boos wordt of wanneer hij of zij zaken gaat doen waar je helemaal niet mee akkoord kunt gaan. Want dat kan gaan tot gewone kwaadheid, maar het kan ook gaan dat een demente persoon vernielingen gaat aanrichten, van alles gaat vertellen dat niet waar is, en zo verder. Tracht dit gewoon te zien als een aftakelingsverschijnsel.

“Maar je moet ze dan toch beschermen tegen eventueel gevaar?”

Je kunt ze, als het ware, maar beschermen zoals je een klein kind kunt beschermen. Dat wil zeggen, wanneer er een toezicht op is. Je kunt niet verwachten van een persoon die dementeert dat je die nog een verantwoordelijkheid zou geven door hem alleen te laten, bijvoorbeeld in een moderne woning zoals nu. De kans dat er dan ongelukken gebeuren omdat de persoon in vele gevallen, zeker wanneer de hersencellen al iet of wat zijn uitgevallen, zich gaat gedragen als een kind van een leeftijd, laat ons zeggen van enkele jaren, dat gaat proberen voor wat de knopjes dienen; dat gaat proberen om met vuur te spelen, en zo verder; op dat moment moet u de verantwoordelijkheid in uzelf hebben om te zeggen van: kijk, hier moet een toezicht zijn. Je kunt zo'n mensen in de maatschappij zoals de uwe niet aan hun lot overlaten. Dat is onmogelijk want iemand die deze afwijking al vertoont, om het zo te zeggen, en ik zeg persé “deze ziekte” niet, want het is geen ziekte. 't Is belangrijk. Behandel deze mensen niet als zieken. Je kunt ze eigenlijk beter behandelen op het ogenblik dat zij in crisis zijn, als een kind. Ze gaan dit ook gemakkelijker kunnen aanvaarden. Wanneer ge ze behandelt als een zieke, dan zal er automatisch een weerstand ontstaan. Wanneer zij zich behandeld voelen, en dit is dan misschien in uw ogen eigenlijk naar hen toe vernederend, toch is het voor hen niet vernederend hen te behandelen zoals een kind, waardoor je ze beschermt. Dat is het belangrijkste. Ze hebben de bescherming nodig in deze maatschappij want anders gaat die persoon gewoon de straat opgaan, om het zo te zeggen, niet beseffende dat er nog auto's rijden en je hebt in de kortste keren miserie.

“Maar broeder, vind je het dan niet verkeerd van die mensen in een bepaalde instelling of een eh... te doen of vindt ge dat ge ze moet bij u nemen?”

De vraag is natuurlijk, en ik begrijp waar u naar toe gaat, maar wanneer u een kind hebt, steekt u het ook niet in een instelling. U gaat trachten het kind te verzorgen en op te voeden. Nu, ik begrijp, in uw maatschappij met de huidige structuren, dat dit niet gemakkelijk is. En ik begrijp zeker, en ik kan zeker volgen, dat op een ogenblik dat iemand zover is dat die permanent toezicht nodig heeft, dat je, gezien de omstandigheden zegt van: ik laat deze persoon opnemen. Ik kan dit volgen, uit jullie redenering. Wanneer we het geestelijk bekijken, zeg ik: dit is volgens ons niet de juiste wijze. Maar de mens heeft in alles de vrije keuze. De juiste wijze, volgens ons, is dat de mens zijn verantwoordelijkheid neemt. Deze verantwoordelijkheid houdt in dat wanneer hij met iemand samenleeft of er een verantwoordelijkheid voor draagt, dat hij of zij deze verantwoordelijkheid opneemt. Maar, en dat is zo, onze maatschappij is het nogal snel vergeten en wat doet men? Men zegt: verantwoordelijkheid nemen is een ander de problemen laten oplossen. Dit is niet correct. De correcte verhouding is, wanneer ik verantwoordelijk voor iets ben, dan ga ik er voor zorgen dat ik die verantwoordelijkheid neem. Dat wil niet zeggen dat je van 's morgens tot 's avonds daarbij moet zitten. Verre van. Je kunt effectief bepaalde afspraken maken. Maar ik weet het, de oede die ik hierover heb, dateren misschien vanuit een verder verleden; maar de maatschappij, zoals ze nu is, zal dit niet kunnen handhaven. En het is misschien toch niet slecht van even terug te kijken hoe men vroeger eigenlijk met deze mensen omging. Zij werden meestal in de gemeenschap opgevangen en het was niet één persoon die ervoor instond, het waren er meestal meerdere. Natuurlijk, u denkt: toen was de maatschappij niet zoals ze nu is. Dat is waar. Maar nu heb je ook veel meer mogelijkheden om zaken gemakkelijker, als het ware, op te lossen. Waar ik naar toe wil gaan met dit, is gewoon: denk eraan, ook de oude mens, de dementerende mens, is uw naaste en vanuit die optiek is het niet meer als logisch dat je daarvoor zorg draagt. En wanneer we in deze huidige maatschappij dat beetje, dat kleine beetje naastenliefde, meer naar voor zouden kunnen schuiven dan zou er waarschijnlijk al zeer veel veranderen. Voldoende?

“Ja, 't is effekens nadenken.”

U hoeft hoegenaamd niet met mijn mening akkoord te zijn. Maar ik hoop echt dat u over deze zaken nadenkt. En het zal misschien naar de toekomst toe interessant geweest zijn dat u een avond als deze meegemaakt hebt en daar al eens over hebt kunnen nadenken. De verschuivingen die plaats gaan vinden op alle terreinen kunnen oorzaak zijn dat, wat hier gezegd is vanavond, voor u heel waardevol gaat zijn. Heb je nog vragen?

5/ (Vraag 4) “Ja broeder. Als ik het goed begrijp, bestaat er in de geest tijd en ruimte niet. U spreekt daarjuist van iemand, u heeft uitgelegd hoe dat iemand die dement is bijvoorbeeld naar zijn 13-14 jaar kan gaan; 't is hypothetisch, stel dat daar ergens een ervaring is gewist, kan onder sommige omstandigheden de geest die ervaring even terug oppikken? Ik weet niet of ik begrijpelijk hier ben?”

Ik begrijp waar u naar toe wil. Maar gezien dat het lichaam niet meer functioneert zoals het lichaam van een 13-14 jarige, alleen het beeld is daar, is hetgeen waar u naar toe wilt voor het lichaam onmogelijk uitvoerbaar en als dusdanig de leerschool die er zou ingezet hebben voor de geest, niet haalbaar. Voldoende?

6/ (Vraag 5) “Dat is voldoende, maar ik zit nog met een bijvraagje. Ooit hebben wij iemand gehad die het verouderingsproces meemaakte; ik geloof dat het in de puberteit al was dat die persoon een leeftijd eigenlijk bezat van 70 jaar; is dat eigenlijk gewenst door de geest of is dat werkelijk een ziekte?”

Hetgeen wat u daar aanhaalt is dus een zeer snelle veroudering van het lichaam. Dit is een ziekte die af en toe voorkomt. Of dat dit gewild is door de geest, dat zal van geval tot geval afhangen. In de meeste gevallen zullen we veronderstellen dat de geest dit waarschijnlijk wel ergens heeft kunnen overzien indien dit een bewuste keuze is geweest. Anderzijds is het gewoon, ja, op de verkeerde tram gestapt en zal het voor de geest waarschijnlijk na die korte periode, wanneer hij zich daar niet heeft in kunnen vinden of daar niet de nodige lering heeft kunnen uithalen, ik zeg alles voorwaardelijk, gewoon leiden tot een andere keuze.

Lieve mensen, houd er toch rekening mee dat voor de geest de stof maar een leerschool is. Waar jullie zoveel waarde aan hechten, is voor de geest een werktuig. Ik vraag mij af, jullie rijden allemaal met de wagen, maar als die wagen versleten is, daar liggen jullie toch geen dagen van wakker? Je doet die wagen weg. Je hebt een andere wagen, je rijdt met een nieuwe. Liggen jullie dan nog na te denken: wat zoudt er met die oude wagen van mij allemaal gebeuren? En oei, zoudt ie naar de schroothoop gaan of zoudt ie verkocht worden of... Nee, dat ben je al vergeten. Die oude wagen, die is voor u van geen tel meer, want je rijdt al met een nieuwe. Besef dat de wagen waar je nu, hier, mee rijdt, uw eigen lichaam, dat dit ook maar tijdelijk is zoals de wagen waardat je in werkelijkheid mee naar hier gekomen bent. Sorry voor de voetgangers, maar wanneer die er niet meer is, u leeft verder. Uw bestaan is eeuwig. En ik zou kunnen zeggen: wanneer ge een auto hebt tegenwoordig, en ik heb mij al laten vertellen dat er al wagens zijn die eigenlijk beter kunnen zelfstandig rijden via computer dan dat de chauffeur kan sturen, om het zo te zeggen, maar als die computer het dan niet meer doet en de chauffeur kan niet rijden, ja, dan kunnen er ook wel eens obstakels op de weg staan. Maar wanneer die wagen dan opgeruimd is en ge hebt een andere, ga je u dan nog druk maken? Misschien dat je dan een keuze doet van niet meer zo'n wagen met zo'n systeem maar misschien met een ander systeem dat je beter beheerst. En zo gaat gewoon het bestaan verder. Hoe bewuster je wordt, hoe verder uw geest, als het ware, zijn weg naar het Licht kan gaan, hoe meer hij bewust gericht een keuze kan maken naar het voertuig als hij moet of wil incarneren. En wanneer je ver genoeg komt, dan moet je niet meer op deze aarde incarneren. Dan kun je het ergens anders gaan zoeken. En neemt van mij aan: de kosmos is oneindig groot. En er zijn zeer veel interessante plaatsen om heen te gaan. Dus wanhopen moet je zeker nog niet doen.

Zijn er nog vragen?

7/ (Vraag 6) “Broeder, ik vraag me soms af, we hebben altijd soms nog de neiging, ach ja, ik werk in een bejaardentehuis, als iemand echt niet goed is, allez ge moet alles nog doen maar... ja, hoe moet ik dat zeggen, allez dat is wel verminderd, ja ik kan mijn vraag niet goed stellen...”

Kijk, ik zal u helpen. Wanneer je iemand hebt waarvan het lichaam, als het ware, hem of haar niet meer dienstbaar is, wanneer je die dan gewoon de nodige zorgen geeft, dat de persoon niet lijdende is, dan doe je daar het juiste. Wanneer de persoon vraagt, in volle bewustzijn, dat wanneer hij zijn lichaam, of haar lichaam, niet meer kan controleren of wanneer hij of zij te ver aftakelt dat hij geen normaal stoffelijk leven kan leiden, en vraagt dit te beëindigen, dan is dit kosmisch gezien, ondanks alle wetgevingen die er zijn, een juiste zaak. Wij geven u echter wel de raad, wanneer een persoon dit zelf kan doen, hem of haar de handeling zelf te laten uitvoeren. Enkel wanneer, door welke omstandigheid ook, hij of zij het niet meer zelf kan

doen, maar iedereen weet dat zij bewust dit wil, dan kan er over gedacht worden van eventueel een helpende hand te reiken.

***“Maar zo bedoelde ik het eigenlijk niet, zè .....*”**

Mag ik even, want er schijnen luchtwegen vervuild te zijn. En anders krijg ik straks reclamaties van het medium dat hij met een snotneus zat. .... Zo, zegt u maar.

“Awel ja, voor nog iemand echt stervende of ..... naar de kliniek te doen en daar nog van alles ...”

Wanneer iemand stervende is, laat deze persoon rustig in zijn vertrouwde omgeving. Een persoon die stervende is, daar praat je liefst gewoon tegen. “Praten” wil ik zeggen: je kunt ook in gedachten bij de stervende zitten. En gewoon de beeldvorming van kijk, je hebt een goed leven gehad, je hebt goede zaken gedaan. Als je de persoon kent en je weet typische zaken van de persoon, schuif je deze naar voor en zo ben je met de persoon in kwestie bezig. Het is totaal, maar ik weet dat het in deze maatschappij toegepast wordt, maar het is totaal fout een stervende vanuit zijn vertrouwde omgeving weg te halen, naar een kliniek te doen en daar alles te proberen om hem of haar nog enige uren of dagen kunstmatig in het leven te houden. Wanneer het een bewuste persoon is, zal dit niet lukken, in die zin dat de geest zelf heel gemakkelijk de knoop doorhakt. Maar vele personen hebben de angst om hun lichaam los te laten en daardoor creëert ge voor de meesten, in dat geval, een overgang met veel moeilijkheden die eigenlijk hoegenaamd niet moesten zijn. Je kunt veel beter de stervende in de plaats laten waar hij normaal verbleef en gewoon mee laten overgaan, als het ware, in alle rust. Je zult opmerken dat iemand die zo kan overgaan in vele gevallen tegen diegene die er bij is, uitspraken zal doen van kijk, die of die is hier aanwezig. U zult opmerken: ik zie niemand, die zijn er niet. Het beste dat je dan naar deze personen kunt doen is gewoon dit te beamen en te zeggen dat ze gerust mogen meegaan met deze personen. Meestal zal er een omschrijving zijn van iemand die ze goed gekend hebben. Door het feit dat u dit beaamt en dat u ze geruststelt door te zeggen van: ga rustig maar mee, kunnen deze personen hun lichaam loslaten en kan de geest gewoon zijn weg, als het ware, om het in uw woorden uit te drukken, in het hiernamaals, verder zetten.

Duidelijk genoeg of heb je daar graag nog.....

8/ (Vraag 7) “Awel, maar ik denk wel, er is nu toch palliatieve zorg en dat we toch in de goeie richting zitten?”

Ja, daar ben ik met akkoord. Er is palliatieve zorg. Alleen, mag ik u eens een vraag stellen? Neem mij niet kwalijk. Wanneer je een dier hebt dat zwaar ziek is en je doet het naar een dierenarts om het een spuitje te laten geven. Wat denk je dat dat dier voelt?

“Angst.”

Wanneer je een ouderling op een palliatieve zorg legt, gaat voor de meesten, niet voor allemaal, maar voor de meesten, de angstfactor sterk omhoog. Dit is een verkeerd signaal voor de stervende. Het is veel beter dat iemand die van ouderdom sterft, kan sterven in zijn vertrouwde omgeving. Weer begrijp ik dat in uw maatschappij dit op het ogenblik zeer moeilijk is. Maar wanneer iemand bijvoorbeeld enkele jaren op een kamer heeft doorgebracht, dat de laatste jaren van zijn of haar leven eigenlijk de volledige leefruimte is geweest, laat dan die persoon rustig op die kamer overgaan. En breng die niet op het laatste ogenblik voor nog

enkele dagen naar een palliatieve instelling waar men dan onder de schijn alles voor die mensen nog doet wat ze eventueel wensen. De werkelijkheid is dat de mens die voor de overgang staat, gewoon wenst op een rustige; serene manier over te kunnen gaan. En hoegenaamd geen behoefte aan heeft om nog een glas champagne, of iets dergelijks te krijgen, waar men nu zo graag op die palliatieve zorgen mee uitpakt. Sorry dat ik zo hard ben, maar aan onze zijde zien we genoeg welke inwerkingen er zijn, welke moeilijkheden dat door al deze zozegde humane hulp ontstaat voor diegene die overgaat. Men maakt van een overgang een abnormaliteit waar sterven voor de mens hetzelfde is als geboren worden, een normaal gegeven van het leven. Geboren worden en sterven is eigenlijk exact hetzelfde!

De mens wordt geboren, of de geest wordt geboren als mens in de stof en de mens in de stof wordt geboren terug als geest, bevrijd van zijn omhulsel in de geest en kan zo weer verder gaan. Voldoende?

“Dank u, broeder.”

9/ (Vraag 8) “Op den ogenblik wordt er vanuit verschillende hoeken op dezelfde avond gemediteerd rond Licht. Dat wordt door mensen naar mensen toe doorgezegd. Nu is de idee opgekomen van rond een lichtcirkel dit gewoon op Internet aan te brengen om zo nog meerdere mensen te bereiken. Is dit positief, negatief of kunnen we dat beter zo laten?”

Wanneer alle initiatieven zoals dit zouden positief zijn, dan liep ik nu rond met een zonnebril. (gelach). Neemt mij niet kwalijk. Uw intentie is misschien goed. De uitwerking ervan ligt, lieve dame ... licht bevindt in jezelf, vertrekt vanuit uzelf. Op het ogenblik dat het noodzakelijk is om er propaganda te gaan rond maken, bent u al verkeerd bezig. Dan ben je bezig met wat men in de oude tijd deed. We stichten een nieuwe sekte, een nieuwe religie, een nieuwe Kerk. Misschien de Kerk van het Licht dan. Maar neem gerust van mij aan: in deze tijd zal dit misschien commercieel wel een succes kunnen zijn. Misschien dat je daar een heel rijke oude dag aan kunt overhouden; maar het wezenlijke Licht zul je niet vinden op deze wijze. Dat men vanuit onze zijde gesteld heeft van te mediteren, over Licht, over harmonie, dat klopt. En dat men naar de mensen toe zegt: die met elkaar samenwerken, die met elkaar harmonisch zijn, van tracht samen dit op te bouwen, dat klopt. Maar dat is totaal iets anders dan daar een politieke publiciteitscampagne rond te maken. Voldoende?

“Ik vrees dat ...”

Zegt u maar.

“Ik begrijp het eigenlijk heel slecht, omdat ten eerste: ik zie er het commerciële al helemaal niet van. 't Was gewoon, volgens mij, de bedoeling van: d'er zijn veel mensen die eigenlijk met meditatie bezig zijn, van dat gewoon op eenzelfde moment te laten gebeuren en als er ...”

Wanneer u aan de wereld zegt: het gaat slecht, we moeten mediteren op Licht, dan creëert u chaos; dan geeft u kracht aan het duister. Ik heb u gezegd en herbeluister wat ik hier gezegd heb, het Licht vertrekt vanuit uzelf. Het Licht moet geen bevestiging krijgen van anderen rondom u. Het Licht vertrekt vanuit u en zo kun je een band creëren, een kracht, een harmonie. Zo kun je, als het ware, volledig één worden met het Licht. Op het ogenblik, je kunt vergeten wie je zelf bent, je kunt vergeten wat u drijft, op het ogenblik dat je beseft dat je Licht bent. Hetgeen wat we hier brengen, lieve mensen, is geen verkoopsartikel. Hetgeen wat we voor jullie trachten te doen is telkens weer die Kern, die Kracht, die Universele Kracht; die je allen in u draagt, telkens weer een beetje kenbaarder te maken; telkens weer te zorgen

dat ieder die hier aanwezig is, op de weg naar bewustwording voor zichzelf een stapje verder kan zetten. Maar het vertrekt steeds vanuit het besef dat je het zelf moet realiseren, dat je het zelf moet doen. En als dat besef in u sterk genoeg leeft, dan zul je opmerken dat dat samenvloeit met al diegenen die datzelfde Licht in zich dragen zonder dat je daar dan reclamecampagne moet voor voeren. Dat vloeit in mekaar en dat wordt één sterk lichtend geheel. En in dat geheel, in die Kracht, in die cirkel, daar ben je gewoon die cirkel, die Kracht, dat Licht. En dat kun je bereiken met jullie meditatieve processen. Maar het is niet aan de mens, ook niet aan de geest, om te bepalen wie dit kan doen, wie daartoe behoort. Dat bepaalt ieder voor zichzelf. Want anders werk je met duister. Dan zeg je: gij moogt en gij moogt niet. Gij staat zover en gij zover. Dan zeg je: Ik heb hier de leiding en al de rest moet mij volgen. Wanneer je zoiets doet, dan kun j' er van op aan je in een tijd zoals deze zeer snel meegetrokken wordt in dat duister en het heel moeilijk zal zijn om daar weer uit te geraken. Ik hoop dat ik u met deze kleine toelichting het voor u, voor jullie allemaal, heb kunnen duidelijker maken.

10/ Als er geen vragen meer zijn, of zijn er nog dringende vragen aangaande het onderwerp? Als er geen vragen meer zijn, mijn beminde vrienden, en dat ben je, dan wil ik de avond besluiten met een meditatie, zoals het hier de gewoonte is. Een meditatie waarin je u misschien even kunt vergeten, waarin je misschien even dat Licht in uzelf kunt beroeren.

Meditatie

Laat ons even diep in onszelf schouwen. Laat ons even kijken in het binnenste van ons wezen. Wat zien we daar? In het binnenste, het hele binnenste, daar vinden we de Goddelijke Vonk, de ziel, de kern van ons bestaan., dat stoffelijke voertuig dat gestuurd wordt door onze geest. En onze geest die op zijn beurt zijn levenskracht, zijn bestaansrecht, zijn bestaansreden puurt uit de Bron die in hem gelegen is, de Goddelijke Vonk, de Kracht, de Ziel, het Licht. Laat ons even ons concentreren op onze eigen krachtsbron. Laat ons even trachten te voelen wat onze eigen ziel te zeggen heeft. Laat ons even heel stil in onszelf keren, luisteren, kijken.....

Wanneer we dit bekijken dan is het, als het ware, of we kijken in een Licht dat zo mooi is, dat zo alomvattend is, dat we het met woorden niet kunnen omschrijven. Maar we voelen het. We voelen het ganse bestaan dat reeds is voorafgegaan. We voelen de ganse toekomst die daarin geborgen ligt. En we beseffen dat de Kracht die we nu waarnemen, Universele Kracht is; de Kracht waartoe we behoren, welke naam we er ook aan geven, een naam zou beperken; hoe we het ook willen omschrijven, elke omschrijving is een beperking van de grootsheid van wat we waarnemen. We zijn er allen deel van; beseffende dat we deel zijn van deze oneindige Kracht, een Kracht groter dan de mensheid in zijn totaliteit zich zou kunnen voorstellen. Deze Kracht, daar zijn wij deel van. Deze Kracht, mijn beminde vrienden hier bij mij aanwezig, deze Kracht is de Kracht waarvan je deel bent, die voor u bruikbaar is in de komende uren en dagen, in de komende maanden en jaren, in de rest als het ware van uw bestaan. Besef dat je deze Kracht, dit Licht, deze onomschrijfbare Energie, die in u aanwezig is, steeds bij u hebt, dat je deze Kracht, wat er ook geschiede in de stof of de geest, steeds kunt gebruiken. Als je er harmonisch mee zijt is zij uw beschermer. Als je dit beseft, mijn beminde vrienden, als je dit beseft, besef dan ook dat wat er ook in dit stoffelijke leven gebeurt, het u niet meer raken kan; Wat er ook gebeurt, je steeds erboven zult staan. Want het Licht ben jij en het Licht is niet raakbaar. Besef dan dat je geen angst moet kennen. Besef dan dat je ieder die hulp vraagt, oneindige hulp kunt geven; want je beseft dat je deel bent, onafscheidelijk deel, van deze oneindige Kracht. En net dit besef dat we deel zijn van deze Kracht, staan we naar de toekomst als een vuurtoren, als een baken voor onze omgeving; zijn we sterk, beseffen we dat wij mede bepalen wat de toekomst van onszelf zal wezen. En dat geen ander daar ook maar

iets kan aan doen. Want we hebben de Kracht gevoeld, beseft en zijn doordrongen van deze oneindige goddelijke Liefde.

En zo, mijn beminde vrienden, kunnen we langzaam terugkomen, langzaam maar zeker, naar de plaats waar we hier samen zitten, beseffende dat wanneer we deze plaats verlaten, het in ons leven nooit meer zal zijn zoals we deze plaats binnenkwamen. Want degene die deze Kracht getoetst heeft, degene die even de harmonie en de eenheid van zijn of haar ziel heeft gevoeld, is voor eeuwig veranderd, draagt in zich steeds de Kracht om, wat er ook gebeurt, op de juiste wijze door het leven, door dit stoffelijk leven, te gaan.

Beminde broeders en zusters, voor ik deze avond afsluit, wil ik jullie nog zeggen: probeer regelmatig te mediteren. Probeer wat we hier samen hebben opgewekt vanavond dit voor uzelf te herhalen en te gebruiken. Probeer gewoon dagelijks, al duurt het maar 10 of 15 minuten, de moeite te nemen om de rust in uzelf te brengen, om u even af te sluiten van alles wat rondom u gebeurt. En dan zul je zien dat je in deze woelige tijden een schip vaart dat een goede stabiliteit heeft.

Beminde broeders en zusters, ik dank jullie voor de medewerking en ik vraag vergiffenis wanneer ik sommige mensen misschien een beetje gechoqueerd heb of misschien even op een zere teen heb getrapt. Maar begrijp dat dit alles gebeurd is vanuit de optie dat dit, op dit ogenblik, voor jullie het beste was, de beste raad die vanuit onze zijde naar jullie toe kon gebracht worden. En wanneer je de moeite doet om er gewoon over na te denken, je moet het heus niet eens zijn, maar over nadenken, uw eigen gedachten vormen en dan misschien wanneer je uw eigen visies hebt, ook dit in uw meditatie in te brengen; dan mijn beminde broeders en zusters, is deze avond voor ieder van deze aanwezigen een weldaad geweest. Nogmaals mijn dank omdat je mij zolang bereidwillig hebt willen aanhoren.

Het gaat jullie goed.